

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Karla Šimky, JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **I. H.**, zastoupen Mgr. Davidem Novákem, advokátem se sídlem Ladova 1, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 11. 2007, č. j. 14 Az 9/2007 - 30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátovi Mgr. Davidovi Novákovi **se určuje** odměna za zastupování ve výši 5712 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ústí nad Labem ze dne 5. 11. 2007, č. j. 14 Az 9/2007 - 30, zamítl žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 2. 8. 2004, č. j. OAM-61/CU-09-04-2004, jímž nebyl stěžovateli udělen azyl pro nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a zároveň bylo rozhodnuto, že se na něj nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu.

V kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě stěžovatel namítal, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným ve zrušujícím rozsudku. V předchozím řízení Nejvyšší správní soud podle stěžovatele konstatoval, že krajský soud stěžovateli nedostatečně poskytl právo na spravedlivý proces, neboť se žalobou zcela v rozporu se soudním řádem správním nezabýval. Toto pochybení se podle stěžovatele objevuje rovněž v napadeném rozsudku. Stěžovatel v celém řízení tvrdí, že byl persekuován, respektive mu nebyla poskytnuta ochrana ze strany státních orgánů při projevování politických postojů v souvislosti s ochranou životního prostředí. K prokázání těchto tvrzení navrhoval, aby si krajský soud vyžádal spis Městské prokuratury Vinogradiv, na kterou se obrátil. Krajský soud však bez dalšího dospěl k závěru, že se jedná o účelová tvrzení a tento důkaz neprovedl. Tímto porušil procesní práva stěžovatele, včetně práva na spravedlivý proces a nevyhověl požadavku Nejvyššího

správního soudu z předchozího řízení. Stěžovatel dále namítal nepravdivost tvrzení soudu, že u pohovoru na cizinecké policii neuvedl, že by se obracel na státní orgány, neboť v rozhodnutí ministerstva je výtah z pohovoru, v němž je uvedeno, že se stěžovatel opakovaně obracel na pracovníky policie. Nesouhlasí s názorem soudu, že je nedostatečné, že se obrátil pouze několikrát na policii. Soud v této souvislosti uvedl, že se stěžovatel měl obrátit ještě na jiné orgány státu, např. ombudsmana, nevládní organizace apod. Krajský soud vůbec neuvádí argumentaci, proč se stěžovatel měl obracet i na jiné orgány. Na základě shora uvedených důvodů, stěžovatel navrhl, aby byl napadený rozsudek krajského soudu zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.

2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.

b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

Nejvyšší správní soud proto zkoumal, zda v rozhodnutí krajského soudu nedošlo k zásadnímu pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

Krajský soud si nevyžádal spis od ukrajinské prokuratury, jak navrhoval stěžovatel, neboť vycházel ze stěžovatelova výslovného tvrzení, které učinil v průběhu azylové procedury, že se oficiálně na ukrajinské státní orgány neobracel. Podle ustanovení § 52 odst. 1 s. ř. s. má soud právo posoudit a rozhodnout, které z navržených důkazů provede a

které nikoli. Toto právo jej však nezavazuje povinnosti odůvodnit, co jej vedlo k takovému závěru, eventuálně z jakého důvodu považuje provedení důkazu za nadbytečné. Krajský soud v dané věci správně považoval nové tvrzení stěžovatele (že se obrátil na prokuraturu) za účelové, neboť je zcela odlišné od toho, co stěžovatel uváděl v průběhu správního řízení při vylicení důvodů, pro které žádá o azyl. Z hlediska věrohodnosti stěžovatelových tvrzení lze poukázat především na skutečnost, že se stěžovatel nejprve dvakrát bezúspěšně pokoušel získat pracovní vízum a teprve poté požádal o azyl. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2007, č. j. 3 Azs 119/2004 – 50, žádost o udělení azylu podaná až po určité době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, znamená přinejmenším nepřímý důkaz toho, že stěžovatel situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě. Rovněž lze poukázat na to, že stěžovatel před příchodem do České republiky pobýval nějakou dobu (asi rok a půl) u svého bratra v Estonsku, kde mu také principiálně nic nebránilo požádat o azyl (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 2 Azs 5/2003 – 46, publikovaný pod č. 18/2003 Sb. NSS, a rozsudek téhož soudu ze dne 23. 10. 2003, č. j. 5 Azs 17/2003 – 45; oba publikovány též na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud k výše uvedenému podotýká, že stěžovatel první zmínku o tom, že se oficiálně obrátil na ukrajinské státní orgány, avšak ty mu neposkytly ochranu, učinil až v doplnění žaloby, a to po uplynutí zákonné lhůty pro rozšíření žaloby podle § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s. Nejvyšší správní soud z tohoto důvodu považuje provedení navrhovaného důkazu nadbytečným. Krajský soud proto nepochybil, když navrhovaný důkaz neprovedl.

Stěžovatel dále namítal nepravdivost tvrzení soudu, že u pohovoru na cizinecké policii neuvedl, že by se obracel na státní orgány. Krajský soud ve svém rozhodnutí stručně zrekapituloval průběh předešlého řízení, v jehož rámci uvedl, že stěžovatel při pohovoru tvrdil, že se s žádostí o pomoc dvakrát neoficiálně obrátil na své známé pracující na policii, přičemž oficiálně se na ukrajinské státní orgány neobracel. Nejvyšší správní soud ověřil, že uvedená konstatování plně korespondují s tím, co stěžovatel vypovídal při pohovoru, který se uskutečnil dne 19. 7. 2004.

Pokud jde o námitku, že nebylo zohledněno, že stěžovatel byl v zemi původu perseklován a státní orgány toto tolerovaly, Nejvyšší správní soud v podrobnostech odkazuje na argumentaci např. v rozsudku ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 7/2003 – 60, či v rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003 – 49, www.nssoud.cz. Krajský soud v daném případě správně upozornil na skutečnost, že se stěžovatel oficiální cestou nepokusil iniciovat zahájení policejního vyšetřování ohrožování jeho osoby ze strany vlivných osob prosazujících těžbu dřeva. Dále upozornil, že stěžovatel se mohl obrátit i na soud s požadavkem na zajištění řádného plnění služebních povinností policistů či na ukrajinského ochránce lidských práv a nevládní organizace. Stěžovatel ovšem nevyužil ani jedné z těchto možností, a tak neprokázal, že by státní orgány Ukrajiny jednání těchto soukromých osob podporovaly, tolerovaly či mu nebyly schopny zajistit v zemi původu přiměřenou ochranu.

Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené neshledal v rozhodnutí krajského soudu zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky podávané v kasační stížnosti. Za situace, kdy stěžovatel sám žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil, Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřijatelnou, proto ji podle § 104a s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Krajský soud stěžovateli k jeho žádosti ustanovil zástupcem advokáta pro řízení o kasační stížnosti; náklady řízení v tomto případě hradí stát. Náklady spočívají v odměně za právní služby za dva úkony po 2100 Kč (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a doplnění kasační stížnosti) podle ustanovení § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů a v náhradě hotových výdajů 2 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky). Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku 912 Kč. Celková částka tedy činí 5712 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. března 2008

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu

